

Як заливає барва непорочна
Мости, алеї, крани будівельні.
Свідомість меншає, — ледь-ледь — пташиним волом, —
Лише — поріг, — і тіло стане зрячим,

Й за океанами — обтяжливе, незручне. —
Крізь речі — сила, яка так навальню. —
Грунти буття не знають уповільнень. —
Й на гребенях вогню мигливий речник

Тих вимірів, що в серці ледь роїлись,
Овалами розстелює реальність,
Яку — ніде, хіба що тільки в снах.

Відходить, повертається в рясне.
І тане, відбігаючи основ. —
Світ-цибулина — стрілку — навесні.